

τες και οδηγούς τους θεούς, κατοικεί αμέσως η κάθε μια στον τόπο που της ταιριάζει. Και είναι πολλοί και θαυμαστοί οι τόποι της γης, κι η ίδια η γη δεν είναι ούτε όπως ούτε όση τη νομίζουν εκείνοι που συνήθως μιλούν γι' αυτήν, όπως εγώ πιστεύω απ' όσα μου έχει πει κάποιος¹¹⁷.

Και ο Σιμμίας: Τι εννοείς, είπε, με αυτά, Σωκράτη; Σχετικά με τη γη και εγώ ο ίδιος έχω ακούσει πολλά, όχι όμως αυτά που εσύ πιστεύεις. Ευχαρίστως λοιπόν θα σε άκουγα.

Ωστόσο, Σιμμία, ούτε καν η τέχνη του Γλαύκου¹¹⁸, μου φαίνεται, δεν μου αρκεί για να σ' τα διηγηθώ· στην πραγματικότητα μου φαίνεται ακόμη πιο δύσκολο κι από την τέχνη του Γλαύκου και συνάμα εγώ ο ίδιος βέβαια δεν θα ήμουν ίσως ικανός να τα καταλάβω, αλλά, ακόμα κι αν τα ήξερα, η δική μου ζωή, θαρρώ, Σιμμία, δεν αρκεί για την έκταση του ζητήματος. Την ιδέα όμως της γης, ποια είμαι πεπεισμένος ότι είναι, και τους τόπους της τίποτα δεν μ' εμποδίζει να σας τα πω.

Κι αυτά ωστόσο αρκούν, είπε ο Σιμμίας.

Εγώ λοιπόν έχω πειστεί, είπε εκείνος, πρώτα απ' όλα ότι, αν υπάρχει στο μέσον του ουρανού και είναι στρογγυλή, δεν έχει καμιάν ανάγκη ούτε από τον αέρα ούτε από οτιδήποτε παρόμοιο για να μην πέσει, αλλά ότι ικανή να την κρατά είναι η ομοιότητα του ίδιου του ουρανού με τον εαυτό του προς όλες τις κατευθύνσεις και η ισορροπία της ίδιας της γης· γιατί ένα πράγμα που ισορροπεί κι έχει τοποθετηθεί στο μέσον ενός άλλου όμοιου, δεν θα έχει, κατά το μάλλον ή ήττον, προς τα πού να κλίνει, και, αν διατηρείται πάντα στην ίδια κατάσταση, θα μένει ακίνητο¹¹⁹. Πρώτα απ' όλα λοιπόν, συνέχισε αυτός, αυτά πιστεύω.

Και έχεις δίκαιο βέβαια, είπε ο Σιμμίας.

Επιπλέον, είπε, έχω πειστεί ότι είναι κάτι πελώριο και

ότι εμείς, από τον ποταμό Φάση μέχρι τις Ηράκλειες
 στήλες¹²⁰, δεν κατοικούμε παρά ένα μικρό κομμάτι της,
 και ζούμε γύρω από τη θάλασσα, σαν μυρμηγκια ή βάτρα-
 χοι γύρω από ένα τέλμα, ενώ σε άλλα σημεία κατοικούν
 πολλοί άλλοι σε πολλούς άλλους παρόμοιους τόπους. Κι ότι
 παντού γύρω από τη γη υπάρχουν κοιλότητες πολλές και
 παντός είδους στη μορφή και στα μεγέθη, στις οποίες
 έχουν συρρεύσει το νερό, η ομίχλη κι ο αέρας. Η γη,
 καθ' αυτή και καθαρή, βρίσκεται στο καθαρό μέρος του
 ουρανού, εκεί όπου υπάρχουν τα άστρα, αυτό που οι πολ-
 λοί, οι οποίοι συνηθίζουν να μιλούν γι' αυτά τα θέματα,
 ονομάζουν αιθέρα¹²¹. Αυτού το καταστάλαγμα είναι όλα
 τούτα που συρρέουν συνεχώς στα κοιλώματα της γης.
 Εμείς λοιπόν αγνοούμε εντελώς ότι διαμένουμε στα κοιλώ-
 ματά της και φανταζόμαστε ότι κατοικούμε στην επιφά-
 νεια της γης, όπως αν κάποιος, που μένει στη μέση της
 απόστασης από τον πυθμένα του πελάγους, φανταζόταν ότι
 κατοικεί στην επιφάνεια της θάλασσας και, βλέποντας τον
 ήλιο και τα άλλα άστρα μέσα από το νερό, πίστευε ότι
 ουρανός είναι η θάλασσα· εξαιτίας όμως της νωθρότητας
 και της αδυναμίας του δεν θα μπορούσε ποτέ να φτάσει
 στην κορυφή της θάλασσας ούτε θα είχε κοιτάξει, αναδυό-
 μενος από το νερό και σηκώνοντας το κεφάλι, προς τον εδώ
 τόπο για να δει πόσο πιο καθαρός και πόσο πιο ωραίος
 είναι πράγματι από τον δικό του, ούτε θα τα είχε ακούσει
 από άλλον που τα είχε δει. Κάτι παρόμοιο λοιπόν έχουμε
 πάθει κι εμείς: κατοικώντας σε κάποιο κοίλωμα της γης,
 νομίζουμε ότι κατοικούμε πάνω πάνω, κι αποκαλούμε τον
 αέρα ουρανό, λες κι είναι όντως ο ουρανός όπου βαδίζουν τα
 άστρα· αντίθετα μας συμβαίνει το ίδιο ακριβώς: από την
 αδυναμία και τη νωθρότητά μας δεν είμαστε ικανοί να
 διασχίσουμε τον αέρα απ' άκρου εις άκρον· γιατί, αν έφτα-
 νε κανείς στην κορυφή του αέρα ή αν έβγαζε φτερά και

πετούσε προς τα πάνω, θα μπορούσε να αντικρίσει, σηκώνοντας το κεφάλι — όπως εδώ κάτω τα ψάρια που βγάζουν το κεφάλι από τη θάλασσα και βλέπουν τα πράγματα του κόσμου μας — έτσι λοιπόν θα μπορούσε κάποιος να αντικρίσει τον εκεί κόσμο, κι αν η φύση μας ήταν ικανή να αντέξει το θέαμα, θα γνωρίζαμε ότι εκείνος είναι στ' αλήθεια ο ουρανός, το αληθινό φως και η γη που είναι στ' αλήθεια γη. Γιατί τούτη δω η γη, οι πέτρες και κάθε τόπος είναι κατεστραμμένα και τελείως διαβρωμένα, όπως οι τόποι της θάλασσας από την αρμύρα, και δεν φυτρώνει τίποτε αξιόλογο στη θάλασσα, ούτε υπάρχει, που λέει ο λόγος, τίποτα τέλειο, παρά σπήλαια, άμμος και λάσπη αμέτρητη και γλιτσιασμένη, όπου τυχόν υπάρχει χώμα, και δεν είναι καν άξια να συγκριθούν με τις ομορφιές του δικού μας κόσμου. Κι εκείνα λοιπόν, κατά μείζονα λόγο, θα βλέπαμε ότι υπερτερούν από τα δικά μας. Αν λοιπόν χρειάζεται να πω έναν ωραίο μύθο, αξίζει να ακούσετε, Σιμμία, τι λογής είναι τα πράγματα πάνω στη γη και κάτω από τον ουρανό.

Και μάλιστα, Σωκράτη, είπε ο Σιμμίας, με μεγάλη ευχαρίστηση θα ακούγαμε αυτόν τον μύθο.

Λέγεται λοιπόν, σύντροφέ μου, είπε, πρώτα απ' όλα ότι η γη, αν έβλεπε κανείς από ψηλά το θέαμα, είναι παρδαλή, σαν τα τόπια που είναι φτιαγμένα από δώδεκα κομμάτια δέρμα¹²², και τα κομμάτια της ξεχωρίζουν με χρώματα, των οποίων τα εδώ χρώματα, που χρησιμοποιούν οι ζωγράφοι, είναι, σαν να λέμε, δείγματα¹²³. Εκεί λοιπόν όλη η γη είναι φτιαγμένη από τέτοια χρώματα, που είναι μάλιστα πολύ πιο λαμπερά και καθαρά από τα εδώ. Κάποιο μέρος της είναι πορφυρό, εκπληκτικά ωραίο, άλλο είναι χρυσωπό, άλλο ολόλευκο, λευκότερο απ' τον γύψο ή το χιόνι, και τα υπόλοιπα χρώματα που την αποτελούν το ίδιο, και μάλιστα είναι ακόμη περισσότερα και ωραιότερα

απ' όσα έχουμε δει εμείς. Γιατί ακόμα και τα βαθιά της κοιλώματα, που είναι γεμάτα νερό και αέρα, παίρνουν ένα είδος χρωματισμού λαμπυρίζοντας μέσα στην ποικιλία των άλλων χρωμάτων, έτσι που η γη παρουσιάζει μια εικόνα ομοιόχρωμη και πλουμιστή. Σ' αυτήν λοιπόν την γη, που είναι φτιαγμένη έτσι όπως είναι, ό,τι φύεται, φύεται κατ' αναλογία, δέντρα, άνθη και καρποί. Για τα βουνά πάλι το ίδιο κι οι λίθοι είναι κατά την ίδια αναλογία ωραιότεροι ως προς τη λειότητα, τη διαφάνεια και τα χρώματα· αυτών των λίθων τα εδώ πετράδια, τα πολύτιμα, είναι μόρια, το σάρδιον, ο ίασπις, τα σμαράγδια¹²⁴ και όλα τα παρόμοια. Εκεί δεν υπάρχει τίποτε που να μην είναι έτσι κι ακόμα ωραιότερο. Εκείνοι οι λίθοι, βλέπεις, είναι καθαροί και δεν έχουν καταφαγωθεί ούτε καταστραφεί, όπως οι δικοί μας, από τη σήψη και την αρμύρα, από τα υγρά που συρρέουν προς τα εδώ και φέρνουν στους λίθους, στο χώμα, αλλά και στα ζώα και τα φυτά, την ασχήμια και τις αρρώστιες. Αυτή λοιπόν η γη είναι στολισμένη με όλα τούτα τα στολίδια και με χρυσό, ασήμι κι όλα τα παρόμοια. Από μόνα τους κι από τη φύση τους αποκαλύπτονται τα στολίδια αυτά, πολλά καθώς είναι, μεγάλα, σπαρμένα σε όλα τα μέρη της γης· το να δεις αυτή τη γη είναι θέαμα για καλότυχους θεατές. Ακόμη, πάνω της υπάρχουν ζώα διαφορετικά και πολλά κι άνθρωποι, που άλλοι κατοικούν στα μεσόγεια, άλλοι κοντά στον αέρα, όπως εμείς κοντά στη θάλασσα, άλλοι πάλι σε νησιά που περιβάλλει ο αέρας και βρίσκονται κοντά στην ξηρά. Με μια λέξη, ό,τι είναι για μας το νερό κι η θάλασσα ως προς τις ανάγκες μας, έτσι είναι εκεί ο αέρας, κι ό,τι είναι για μας ο αέρας, είναι για εκείνους ο αιθέρας. Στις διάφορες εποχές, πάλι, το κλίμα είναι τόσο εύκρατο που δεν γνωρίζουν την αρρώστια και ζουν πολύ περισσότερο χρόνο από τους εδώ, αλλά και ως προς την όραση, την ακοή, τη νοημοσύνη και όλα τα πα-

ρόμοια, απέχουν από μας τόσο όσο απέχει ο αιθέρας από τον αέρα ως προς την καθαρότητα. Έχουν ακόμα για τους θεούς άλση και ιερά, όπου ένοικοι είναι πράγματι οι θεοί, και φωνές, προφητείες, τρόπους με τους οποίους γίνονται αισθητοί οι θεοί κι έτσι έρχονται σε επαφή με αυτούς, πρόσωπο με πρόσωπο. Αλλά κι ο ήλιος, η σελήνη και τα άστρα φαίνονται σε αυτούς έτσι όπως πράγματι είναι, και η υπόλοιπη ευδαιμονία τους είναι συνακόλουθη αυτών.

Ολόκληρη λοιπόν η γη κι ό,τι την περιβάλλει έτσι είναι από τη φύση της φτιαγμένη. Όσο για τις περιοχές στο εσωτερικό της, αυτές είναι συνέχεια των κοιλωμάτων της και υπάρχουν πολλές περιμετρικά σ' όλη τη γη· άλλες είναι βαθύτερες και πιο ανοιχτές απ' αυτήν που κατοικούμε εμείς· άλλες πάλι είναι πιο βαθιές, αλλά το χάσμα τους είναι μικρότερο από το χάσμα του δικού μας τόπου· υπάρχουν ωστόσο μερικές που είναι μικρότερες στο βάθος και πιο πλατιές από τον δικό μας τόπο. Όλες αυτές οι περιοχές κάτω από τη γη συγκοινωνούν μεταξύ τους σε πολλά σημεία, με τρύπες άλλοτε στενότερες και άλλοτε φαρδύτερες, και βγάζουν κάπου. Στα σημεία όπου νερό ρέει άφθονο από τη μια στην άλλη, όπως σε κρατήρες, υπάρχουν αστείρευτα ρεύματα ποταμών, τεράστιου μεγέθους, κάτω από τη γη, με θερμά αλλά και ψυχρά ύδατα· εκεί που υπάρχει άφθονη φωτιά, μεγάλοι πύρινοι ποταμοί, κι άλλοι από υδαρή λάσπη, άλλοτε πιο διαυγή, άλλοτε πιο λασπυδερή, όπως στη Σικελία οι ποταμοί λάσπης που κυλούν πριν από τη λάβα κι η ίδια η λάβα¹²⁵. Αυτοί οι ποταμοί πλημμυρίζουν κάθε φορά τους τόπους, ανάλογα με τη φορά που τυχαίνει να έχει το ρεύμα. Όλες αυτές οι κινήσεις προς τα πάνω και προς κάτω γίνονται λες και υπάρχει μέσα στη γη μια αιώρηση, κι αυτή η αιώρηση οφείλεται στο εξής¹²⁶: ανάμεσα στα χάσματα της γης υπάρχει κυρίως ένα που είναι όντως τεράστιο, διαμπερές και διασχίζει

ολόκληρη τη γη, αυτό ακριβώς για το οποίο μίλησε ο Όμηρος λέγοντας:

Πολύ μακριά, στο σημείο όπου κάτω από τη γη υπάρχει το πιο βαθύ βάραθρο¹²⁷.

αυτό δηλαδή που κι ο ίδιος σε άλλα σημεία και πολλοί από τους ποιητές έχουν αποκαλέσει Τάρταρο¹²⁸. Σ' αυτό λοιπόν το χάσμα συρρέουν όλοι οι ποταμοί κι από αυτό πάλι εκρέουν, παίρνοντας ο καθένας τους τα χαρακτηριστικά του εδάφους που διασχίζει. Η αιτία που όλα τα ρεύματα πηγάζουν και εκβάλλουν εδώ είναι ότι σε τούτο το σημείο το υγρό δεν συναντά πυθμένα ούτε βάση. Αιωρείται λοιπόν και κυματίζει, οπότε άλλοτε ανεβαίνει κι άλλοτε κατεβαίνει, το ίδιο κι ο αέρας κι η πνοή γύρω από αυτό, διότι το ακολουθούν όταν ξεχυθεί προς τη μια πλευρά, αλλά κι όταν ξεχυθεί προς την άλλη, όπως δηλαδή όταν αναπνέουμε: στην εισπνοή και την εκπνοή δημιουργείται πάντα ένα ρεύμα πνοής. Έτσι λοιπόν κι εκεί η πνοή ακολουθεί την αιώρηση του υγρού δημιουργώντας ανέμους τρομερούς και ακαταμάχητους τόσο όταν μπαίνει όσο κι όταν βγαίνει. Όταν όμως το νερό τραβηχτεί και κατασταλάξει στους τόπους που καλούνται κατώτεροι, τότε χύνεται μέσα από τη γη στις κοίτες του και τις γεμίζει, όπως γίνεται με τα αρδευτικά αυλάκια. Όταν πάλι αποτραβηχτεί και ξεχυθεί προς τα εδώ, γεμίζουν ξανά τα εδώ μέρη, και, αφού αυτά γεμίσουν, ρέει μέσα στις κοίτες, μέσα από τη γη και, φτάνοντας κάθε φορά στους τόπους που το οδηγεί η πορεία του, δημιουργεί θάλασσες, λίμνες, ποταμούς και πηγές. Από εδώ πάλι βυθίζεται μέσα στη γη, διατρέχοντας άλλοτε μεγαλύτερες και περισσότερες εκτάσεις, άλλοτε μικρότερες και λιγότερες, και χύνεται πάλι στον Τάρταρο, άλλοτε σε πολύ χαμηλότερα μέρη από εκείνα που ήταν να αρδεύσει, άλλοτε σε λίγο χαμηλότερα, πάντοτε όμως καταλήγει κάτω από το σημείο από το οποίο ξεκίνησε,

μερικές φορές στην αντικρινή πλευρά απ' όπου ξεκίνησε, ενώ μερικές φορές στην ίδια πλευρά. Υπάρχουν όμως μερικά ρεύματα που διαγράφουν ολόκληρο κύκλο, αφού τυλιχτούν σπειροειδώς μια ή περισσότερες φορές γύρω από τη γη, όπως τα φίδια, και κατεβαίνουν όσο το δυνατόν πιο χαμηλά μέχρι να ξαναβρούν το σημείο εκβολής τους. Είτε προς τη μια όμως είτε προς την άλλη κατεύθυνση δεν μπορούν να κατέβουν παρά μόνο μέχρι το κέντρο και όχι παραπέρα, γιατί το μέρος που βρίσκεται από τη μια και την άλλη μεριά του κέντρου είναι ανηφορικό και για τα δύο ρεύματα.

Υπάρχουν λοιπόν σίγουρα πολλά, μεγάλα και κάθε λογής ρεύματα. Ανάμεσα σε αυτά τα πολλά όμως τυχαίνει να υπάρχουν τέσσερα ρεύματα¹²⁹, από τα οποία το μεγαλύτερο, αυτό που ρέει στον έξω έξω κύκλο, είναι ο αποκαλούμενος Ωκεανός· ακριβώς απέναντι από αυτόν κυλάει κατά την αντίθετη φορά ο Αχέρων, που περνάει από διάφορους άλλους έρημους τόπους, κυρίως όμως κάτω από τη γη και καταλήγει στη λίμνη Αχερουσιάδα· εκεί φτάνουν οι ψυχές των περισσότερων πεθαμένων και, αφού μείνουν κάποιες χρονικές περιόδους, που τους έχει ορίσει η ειμαρμένη και που είναι για άλλες μακρύτερες και για άλλες βραχύτερες, στέλνονται πάλι από εκεί προς τις ζωικές γενέσεις. Ένας τρίτος ποταμός πηγάζει ανάμεσά τους· έπειτα, όχι πολύ μακριά απ' την πηγή του, χύνεται σε τόπο μέγα, που φλέγεται με δυνατή φωτιά, και δημιουργεί λίμνη από νερό και λάσπη που κοχλάζει κι είναι μεγαλύτερη από τη θάλασσά μας. Φεύγοντας από εκεί συνεχίζει κυκλικά την πορεία του, θολός και λασπουδερός, τυλίγεται σπειροειδώς γύρω από τη γη και φτάνει, από άλλη κατεύθυνση, στις άκρες της Αχερουσιάδας λίμνης, χωρίς ωστόσο να αναμειγνύεται με τα νερά της· έπειτα, αφού τυλιχτεί πολλές φορές κάτω από τη γη χύνεται σε κάποιο σημείο που

βρίσκεται πιο κάτω από τον Τάρταρο. Αυτός είναι ο ποταμός που τον αποκαλούν Πυριφλεγέθοντα· από τα ρυάκια της λάβας του· εκσφενδονίζονται κομμάτια του σε όποιο μέρος της γης βρίσκουν διέξοδο. Απέναντι πάλι απ' αυτόν, τέταρτος ποταμός χύνεται πρώτα σε τόπο φοβερό κι άγριο, καθώς λέγεται, που έχει παντού το χρώμα του κυανού¹³⁰. Είναι ο τόπος που αποκαλούν Στύγιο και τη λίμνη, που δημιουργεί ο ποταμός εκβάλλοντας εκεί, Στύγα¹³¹. Αφού χυθεί λοιπόν εδώ και πάρει τρομερές δυνάμεις, εισδύει στη γη και, ακολουθώντας σπειροειδή πορεία, ρέει αντίθετα με τον Πυριφλεγέθοντα και φθάνει στην Αχερουσιάδα λίμνη από την αντίθετη μεριά. Ούτε και αυτού το νερό αναμειγνύεται με άλλο, κι ο ίδιος, αφού διαγράψει κύκλο, χύνεται στον Τάρταρο, απέναντι από τον Πυριφλεγέθοντα· το όνομά του είναι, κατά πώς λένε οι ποιητές, Κωκυτός.

Τέτοια είναι η φύση αυτών των ποταμών· όταν λοιπόν φτάνουν οι πεθαμένοι στον τόπο που φέρνει ο δαίμων τον καθένα, πρώτα απ' όλα περνούν από δίκη, τόσο εκείνοι που έζησαν μια ωραία και όσια ζωή όσο και οι άλλοι. Όσοι κριθούν ότι έχουν ζήσει μετρημένα, αφού πορευτούν προς τον Αχέροντα κι επιβιβαστούν στις βάρκες που τους περιμένουν, φτάνουν πάνω σε αυτές στη λίμνη· εκεί κατοικούν, εξαγνίζονται και, πληρώνοντας με τιμωρίες, απαλλάσσονται από τα αδικήματα, αν κάποιος είχε αδικήσει, ή ανταμείβονται με τιμές για τις καλές τους πράξεις, ανάλογα με την αξία του ο καθένας. Όσων όμως η κατάσταση κριθεί ανιάτη, εξαιτίας των μεγάλων τους αμαρτημάτων, επειδή έχουν διαπράξει ιεροσυλίες σοβαρές και επανειλημμένες ή φόνους άδικους και παράνομους ή όσα άλλα παρόμοια αδικήματα τυχαίνει να υπάρχουν, αυτούς η μοίρα που τους ταιριάζει τους ρίχνει στον Τάρταρο, απ' όπου δεν βγαίνουν ποτέ πια¹³². Όσοι όμως κριθούν ότι έχουν διαπρά-

Ξει ιάσιμα βέβαια, πλην όμως μεγάλα αδικήματα, όπως για παράδειγμα αυτοί που υπό το κράτος της οργής βιαιοπράγησαν εναντίον του πατέρα ή της μητέρας, αλλά έζησαν την υπόλοιπη ζωή τους με μεταμέλεια, ή διέπραξαν ανθρωποκτονία σε παρόμοιες συνθήκες, αυτοί βέβαια είναι ανάγκη να πέσουν στον Τάρταρο· αφού όμως πέσουν και μείνουν εκεί ένα χρονικό διάστημα, τους εκβράζει το κύμα, τους μεν ανθρωποκτόνους προς τον Κωκυτό, ενώ τους πατραλοίες και μητραλοίες προς τον Πυριφλεγέθοντα. Όταν πια μεταφερθούν και φτάσουν στο ύψος της λίμνης Αχερουσιάδας, εδώ φωνάζουν δυνατά και καλούν, οι πρώτοι αυτούς που σκότωσαν, οι άλλοι εκείνους τους οποίους προσέβαλαν κι αδίκησαν· αφού τους καλέσουν, τους ικετεύουν και παρακαλούν να τους αφήσουν να περάσουν στη λίμνη και να τους υποδεχτούν· αν βέβαια τους πείσουν, περνούν και τελειώνουν τα βάσανά τους. Αλλιώς μεταφέρονται πάλι στον Τάρταρο, από εκεί πάλι στους ποταμούς και δεν σταματούν να τραβούν αυτά τα πάθη προτού πείσουν εκείνους που αδίκησαν· διότι αυτή είναι ποινή που τους επιβλήθηκε από τους δικαστές¹³³. Όσοι τέλος κριθούν ότι έχουν ζήσει με ξεχωριστή ευλάβεια, αυτοί ελευθερώνονται από τούτους εδώ τους επίγειους τόπους, τα δεσμοτήρια, ξεφεύγουν και φτάνουν ψηλά στον καθαρό τόπο διαμονής και κατοικούν στην επιφάνεια της γης. Από τούτους πάλι όσοι εξαγνίστηκαν όσο έπρεπε με τη φιλοσοφία ζουν τελείως χωρίς σώματα τον υπόλοιπο χρόνο¹³⁴ και φτάνουν σε τόπους διαμονής ακόμα πιο ωραίους από των άλλων, τόπους που ούτε είναι εύκολο να περιγράψω ούτε υπάρχει αρκετός χρόνος τώρα δα. Αποβλέποντας λοιπόν σε αυτά που διά μακρών αναφέραμε, Σιμμία, πρέπει να κάνουμε το παν ώστε σε τούτη τη ζωή να μετέχουμε στην αρετή και τη φρόνηση, γιατί ωραίο είναι το έπαθλο κι η ελπίδα μεγάλη.